

DELAJSKA FRONTA

Uredništvo: Maribor, Koroška cesta 5. Uprava: Maribor, Koroška cesta 1. Naročnina: celoletno Din 36.—, mesečno Din 3.—. Oglasi po ceniku. — Izhaja vsako soboto zjutraj.

Brezverstvo — največje zlo.

Kdor pazljivo motri delo komunizma, bo našel, da ni namenjeno za borbo v korist delavca, pač pa bo našel zagrizeno sovraštvo do Cerkve, do vere. Marksizem je dolgo skrival ta svoj glavni cilj, hodil je okrog in samo izpodkopaval. Čakal je, da je napravil ljudi brezbožne za verske stvari, nato pa jih je začel loviti v svoje brezbožne organizacije. Danes nič več ne skriva, da je marksizem odkrit sovražnik vsake vere. Zato tudi vidimo, da vodijo marksiste ljudje, ki same sebe proglašajo za brezbožce, za ateiste.

Ateist pravi, da ni Boga. On zanika temeljno resnico, da je Bog. S tem zanika in zametuje vse, kar je z Bogom v zvezi, vsako vero, vsako Cerkev, zakramente, molitev. Pozna le enega Boga in ta je — trebuh.

Brezverstvo ni le nesreča za dotičnega, ki zapade tej zmoti, brezverstvo je nesreča tudi za narod, kjer se širi. Vera v Boga nam kaže na Njega, ki je absolutna Resnica, ki je dal vsa potrebna navodila tudi za to življenje. Vera v Boga daje podlago moralnemu življenju, čut odgovornosti za svoja dejanja ne le pred orožnikom, ampak pred Bogom. Kjer pa ni vere, tam pade podlaga vsake resnice, vsake pravice, vsake morale. Kdo more trditi, da je za narod sreča, ako mora živeti v zmoti, ako trpi v krivici, ako gnije in propada v nemoralu? Kdo more reči, da ljubi svoj narod, pa pusti, da ga dan za dnem zastruplja materialistično brezverstvo?

Brezverci so nesreča za narod! Brezverec ubije človeka za denar. Brezverec ne pozna tuje lastnine. Brezverec ne prizna najvišje oblasti nad seboj in tako seveda tudi ne zemske oblasti, katero je pripravljen takoj rušiti z vsemi sredstvi nasilja, ako mu prija. Brezverec ne prizna ljubezni do bližnjega, kateri je edino zanesljivi čisti vir samo — ljubezen do Boga. Samega sebe in svojo pokvarjenost opravičuje s tem, da ni Boga. In kdaj so bili pokvarjenci v srečo svojemu narodu? Kdaj ste videli v zgodovini, da so brezverci dvignili narod k blagostanju? Kjerkoli so prišli do moči, tam so svoj narod upropastili!

Slovenski delavec pa ljubi svoj narod. On hoče, da je narod moralno krepek, zato mora hoteti, da je veren! On hoče, da je narod zdrav in pošten, zato mora hoteti, da je veren! On hoče, da bo v narodu dovolj sil za pravično borbo, ki jo mora tudi slovenski delavec vršiti, da doseže svoje skromne življenjske pogoje, zato pa mora hoteti, da bo veren! Velikonočna doba je čas, ko se tudi delavske vrste razčistijo, da ljudje samega sebe presodijo in pretehtajo vernost svoje duše: Velikonočna spoved — velikonočno sv. obhajilo.

Delavci zavoljo Boga in zavoljo svojega naroda, pa zavoljo svoje lastne sreče se borite zoper brezverstvo, ki ga v naše vrste zanaša marksizem.

Najbolj nevarno komunistično gnezdo.

Dokler ni zavladal v Nemčiji Hitlerjev narodni socializem, je bil Berlin ono velenje, iz katerega se je širil komunizem po celi osrednji Evropi. Hitler je stopil komunističnim prevratnim poskusom na vrat in komunistični berlinski kolovodje so si hitro poiskali drugo verno zatočišče. Svoječasno vlogo Berlina je zamenjala Praga, kjer vlada še danes velika politična svoboda. Čehoslovaško in sovjetsko Rusijo družijo posebna pogodba in radi tega se čutijo komunistični agitatorji v Pragi čisto varne. Kominterni je raztegnila na Čehoslovaškem svoje peruti nad nemške izseljence, ki so pribežali iz Nemčije, ko je začel Hitler z izgoni njegovemu režimu neljubih osebnosti. Komunisti se skušajo, kakor povsod drugod, tako tudi na Čehoslovaškem, polastiti nemške mladine s pomočjo »Leve fronte«.

Pred usodnimi dogodki v Španiji.

Vodstvo španskih komunistov je prevzel Bela Kun.

Oče boljševiške revolucije v Rusiji Lenin je nekoč dejal, da bo prva država v Evropi, v kateri bo boljševiška revolucija zmagovita — Španija. Boljševiki smatrajo, da je sedaj Španija že tako daleč dozorela, da lahko tvegajo zadnji odločilni udar. Vsi požigi samostanov in cerkva, plenjenje in razbijanje trgovin in zasebne lastnine, umori in zverinstva zbesnelih, od boljševiških agitatorjev nahujskanih množic, v katerih imajo prvo besedo iz ječ izpuščeni zločinci, so bila samo uvod v krvav ples, ki se nesrečni Španiji obeta. Poročajo namreč, da je prispel skrivaj v Španijo znani madžarski židovski krvolok Bela Kun, ki je po prevratu ustanovil

na Ogrskem boljševiško državo ter je nekaj mesecev strahovito gospodaril na Madžarskem, dokler ga s pomočjo tujih vojaških sil niso strli. Bela Kun je takrat pobegnil v Rusijo, kjer je zavzemal važne položaje v komunistični stranki in se je zlasti specializiral za prevrate v tujih državah. Če bo prevzel vodstvo španskih komunistov sedaj on, potem je gotovo, da je prišlo do odločilne borbe med krščansko kulturo in boljševizmom. Po zaslugi socialističnih in framažonskih politikov, ki so oslabili odpornost Španije proti razdiralnemu komunizmu, pada zdaj država v krvav vrtinec, ki bo usoden za njen napredek in razvoj.

10 let komunističnega raja ga je spametovalo.

Izpovedi jugoslovanskega komuniste, ki je pobegnil iz Rusije.

Poročali smo že, kaj piše v ameriškem hrvaškem časopisu iz Rusije izgnan jugoslovanski komunist dr. Ante Ciliga. Pred devetimi leti je odpotoval iz Jugoslavije z nekaterimi navdušenimi tovariši v sovjetski raj, iz katerega se je sedaj ves razočaran povrnil. Ciliga je bil gotovo eden najidealnejših mladih ljudi, ki je šel v Rusijo v svetem navdušenju. Sedaj ponovno piše v zagrebški »Novi Evropi« o svojih vtisih iz Rusije:

»Po devetih letih bivanja v Rusiji se zopet odpira pred menoj stara Evropa. V Novi Rusiji sem bil pač našel nove industrijske in agrikulturne gigante, stroje, tehnične čudeže, toda nisem našel tega, kar sem pred vsem iskal in kar sovjetska vlada tako trdovratno in tako lažljivo, tako drzno lažljivo razglasa: nisem našel novega človeštva, bratstva, svobode delovnega, stvarjajočega kolektiva ljudi. Nasprotno, spoznal sem, da so vse te industrijske in agrikulturne piramide Nove Rusije zgrajene na kosteh, na krvi in solzah milijonov delavcev, na eksploataciji zatirane delovne večine s strani privilegirane manjšine.

Ob odhodu iz Rusije se spominjam onih, ki ostajajo tam, tovarišev: Zagrebčana

Stanka Dragiča, ki je zaprt v tajnih kazematih Solovjevskih otokov v Lednem oceanu; Požarevčana Voje Vujovića, ki je bil brez vsake sodbe zaprt na deset let v surdalsko ječo; mostarskega sindikalnega funkcionarja Mustafa Dedića, ki ga preganjajo po ječah in v izgnanstvu sibirskih puščav; Novosadčana Stefana Haberlinga, ki ga vlačijo po vseh zakotjih Urala, in še desetine drugih Jugoslovenov, ki so jih pregnali v razne zakotne kraje neskončne Rusije, in stotine inozemcev in tisoče Rusov. Vse jih že celo desetletje ali še dalje vlačijo iz ječe v ječo, po koncentracijskih taboriščih in strašnih krajih izgnanstva samo zaradi tega, ker se niso mogli spraviti z lažjo, krivico, nasiljem in eksploatacijo ljudstva, ki je zopet zavladovala v Rusiji. Kdaj se bodo ti vrnili domov? Kdaj bo njim napočil dan svobode? In kdaj zasije svoboda ostalim 170 milijonom?»

Tako sodi o boljševiškem raji oni, ki ga je spoznal na lastni koži. Kako zdravo bi bilo za naše mlade komunističe, če bi jim vsaj za nekaj mesecev mogli privoščiti take doživljaje. Vse navdušenje, s katerim danes razbijajo po ljubljanski univerzi, bi se kaj kmalu razblinilo in bi prišli nazaj krotki kot ovce.

Črtice iz sovjetske Rusije.

Zadnje jesen je potovala po južni Rusiji francoska časnikarica, ki je svoje utise opisala v listu »Revue des Deux Mondes«. Priobčujemo le te-le vrstice: »V Batumu so mi povedali, da ljudstvo ne ceni sovjetskega raja, ker mesečno odide vsaj deset prebivalcev v Turčijo, ki je po morju oddaljena 3, po suhem pa 7 km. Če so jih na meji zasačili Turki, so jih prve čase takoj poslali nazaj sovjetom, ki so jih brez preiskave postrelili. Turški uradnik v Mali Aziji mi je rekel: »Sploh je nevredno vsak mesec streljati kopico ubogih ljudi.« Ko sem vprašala, ali sovjeti ne vračajo Turkom njihovih ljudi, če bi bežali čez mejo, mi je turški uradnik odgovoril, da v vsej evropski in azijski Turčiji in na celem svetu nihče ni tako neumen, da bi bežal v sovjetsko Rusijo.

Praga je danes najvažnejša točka, iz katere se širi komunizem po srednji Evropi. S komunističnimi idejami in revolucionarnimi načrti se razlivajo iz Prage tudi brezbožniška načela. V Brnu na Moravskem živi iz Avstrije pregnani marksist Oton Bauer, ki je že davno komunist in

oskrbuje ter vodi iz Moravske boljševiško agitacijo po Avstriji. Čehoslovaško še bo glava bolela, ker dopušča prevratnim komunističnim elementom toliko nemotene svobode in to samo radi pogodbe, katero je sklenila pred leti s sovjeti za gospodarska področja.

Borba za železničarske hiše v Mariboru končana.

Banska uprava je prepovedala prodajo in imenovala sekvestra. — Pravice mariborskih članov dunajske zadrage zavarovane.

Dne 26. marca je izdala kr. banska uprava v Ljubljani odlok, s katerim se prepoveduje prodaja železničarskih hiš v Kejžarjevi 8 in Betnavski 18. S tem odlokom se poverja z upravo jugoslovanskega dela zadrage imovine Občekoristne splošne stanovanjske zadrage na Dunaju poseben komisar, za katerega je imenovan biv. komisar, obrtno-zadružni inšpektor g. Ignacij Založnik. Jugoslovanski del imovine omenjene zadrage tvori dve hiši v Mariboru, prva v Kejžarjevi s 14, druga v Betnavski s 48 stanovanji. Odlok se opira na čl. 270 in 273 senžermanske mirovne pogodbe ter na čl. 64 do 67 zakona o notranji upravi. Obenem je odrejena prepoved odtujitve in obremenitve omenjenih hiš. Ta odlok je postal potreben zaradi tega, ker je baje nameravala za druga obe hiši v Mariboru prodati s preziranjem interesa tukajšnjih zadružnih članov, ki jih je še vedno 70.

Tako se je sedaj končala dolgotrajna borba mariborskih železničarjev, ki stanujejo že 25 let v teh hišah. Njihove pravice so jim zajamčene in nihče, tudi g. Tumpej, jih ne bo mogel več poditi iz njihovih stanovanj, katere so si postavili s svojimi prispevki in s pomočjo železniške uprave. Prepoved obremenitve hiš in njihove prodaje je vnesena tudi že v zemljiško knjigo in zato bodo vsa prizadevanja gotovih ljudi, da bi se odločba banske uprave razveljavila, zaman, četudi skušajo sedaj v »Mariborskem Večerniku« olepšati svoja prizadevanja, da bi se polastili obeh hiš, z nekimi nacionalnimi interesi. Te »nacionalne« interese predobro poznamo iz drugih sličnih priložnosti in vemo, kaj se vse za takim »nacionalizmom« skriva. Poznajmo jih tudi čitatelji »Večernika« in si bodo o tem listu že na podlagi omenjenega članka lahko ustvarili svojo sodbo.

O kupčiji za te hiše prihajajo sedaj na dan zanimive podrobnosti. Kreditna zadruga drž. železniških uslužbencev je v resnici zaprosila pri finančnem ministru za dovoljenje, da bi smela spraviti iz države poldrugi milijon dinarjev, ter je utemeljevala svojo prošnjo s tem, da bo spravila na ta način nemško last v slovenske roke. Njeno prošnjo je podpiral celo »Savez nabavljajnih združag«. Ko smo potem o teh podvigih kreditne zadrage pisali, pa je zagrozila v časopisih z izjavo, da bo tožila vsakogar, ki bi razširjal o njej take vesti! Ustanovili sta se potem dve zadrugi — za vsako hišo ena —, ki sta nastopili v javnosti kot kupca. V obeh zadrugah so bili ljudje najraznovrstnejših poklicev. Bilo je res vablivo, postati član zadrage, saj se je onim, ki niso imeli dovolj sredstev, da bi plačali kupnino za stanovanje, ponujalo celo posojilo. Posamezna stanovanja so si že vse leto razdelili med seboj in seveda je sedaj med njimi velika nevolja, ker se je izkazalo, da so pili za medvedovo kožo. Sedaj obetajo, da se bodo pritožili proti odredbi banske uprave na notranje ministrstvo, pa jih zagotavljamo, da bi si bilo bolje tiste dinarje, ki jih bodo dali za koleke, prihraniti. Primerneje bo, če primejo za odgovornost raje g. Tumpeja, ki je začetnik te akcije, s katero so bili mnogi reflektanti zapeljani tako daleč, da so svoja dosedanja stanovanja že odpovedali.

Mariborski železničarji so lahko hvaležni gospodu banu dr. Natlačenu, da je tako energično napravil konec tem kupčijam. Hvaležni pa so lahko tudi onim vnetim braniteljem njihovih pravic, ki so žrtvovali svoj čas in denar ter so se ne-sebično zavzemali za stanovanje železniških hiš. Z ogorčenjem pa bodo zavrnili naravnost smešen poskus mariborskih socijev, češ, da so oni kot patentirani zastopnik železničarjev izposlovali, da se ni stanovalcem železniških hiš zgodila vnebovpijoča krivica. Če ne bi bilo železni-

